

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroya (vicepresident), Joan Ballester, Maria Favà, Lluís Foix, Rosa Font, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Llorenç Soldevila, Antoni Vila Casas i Pep Collellidomont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

UNEIX L'INTERÈS PER LA CULTURA CATALUNYA ENDINS I ENFORA

Joaquim Nadal i Farreras

Historiador. Universitat de Girona

Joaquim Folch i Torres

Negre 'no'

Data i pregunta han obert un abisme sota els peus de l'unionisme català, que també ha vist com, per dalt, encara se li enfosquia més aquell núvol gris que els sobrevola permanentment i els fa estar sempre d'un terrible mal humor. La consulta marcada en el calendari els obliga a renegar de les urnes i a amenaçar els propis conciutadans amb una intervenció de Madrid que ni ells mateixos són capaços de descriure com a positiva. L'argument bàsic és que Espanya aconseguirà fer-nos fora d'Europa i, a sobre, es venjarà impedit que hi tornem a entrar. Masoquisme pur dels catalans fidels a una Espanya que prendrà represàlies contra ells l'endemà que hagin perdut.

Els nostres unionistes ni tan sols po-

El parany és infernal per als unionistes

den fer campanya pel no perquè entrar en el debat significaria acceptar un procés democràtic que, al final, s'hauria de resoldre a les urnes. Així, veuen com la il·lusió, el projecte, l'alegria i els colors són el patrimoni fonamental del sí, que amuntega argument sobre argument mentre els defensors de la Constitució del 1978 només hi poden oposar la por i la prohibició.

No hi ha una trista foto per al no en tota la premsa internacional, que els subsumeix com a ingredient secundari dins del magma del poder madrileny. Combaten el dret a decidir renunciant a l'autonomia pròpia, tot esperant que Espanya destrueixi, pel seu compte, una majoria atida, en gran part, per l'acció del mateix Estat. El parany és infernal: si l'Estat, posem per cas, deixa de pagar els pensionistes catalans, això atura o accelera el procés? Si Artur Mas entra a la presó, això incrementa l'espanyolisme o l'independentisme? A més, quin percentatge dels electors espanyolistes donarien suport a mesures com aquestes?

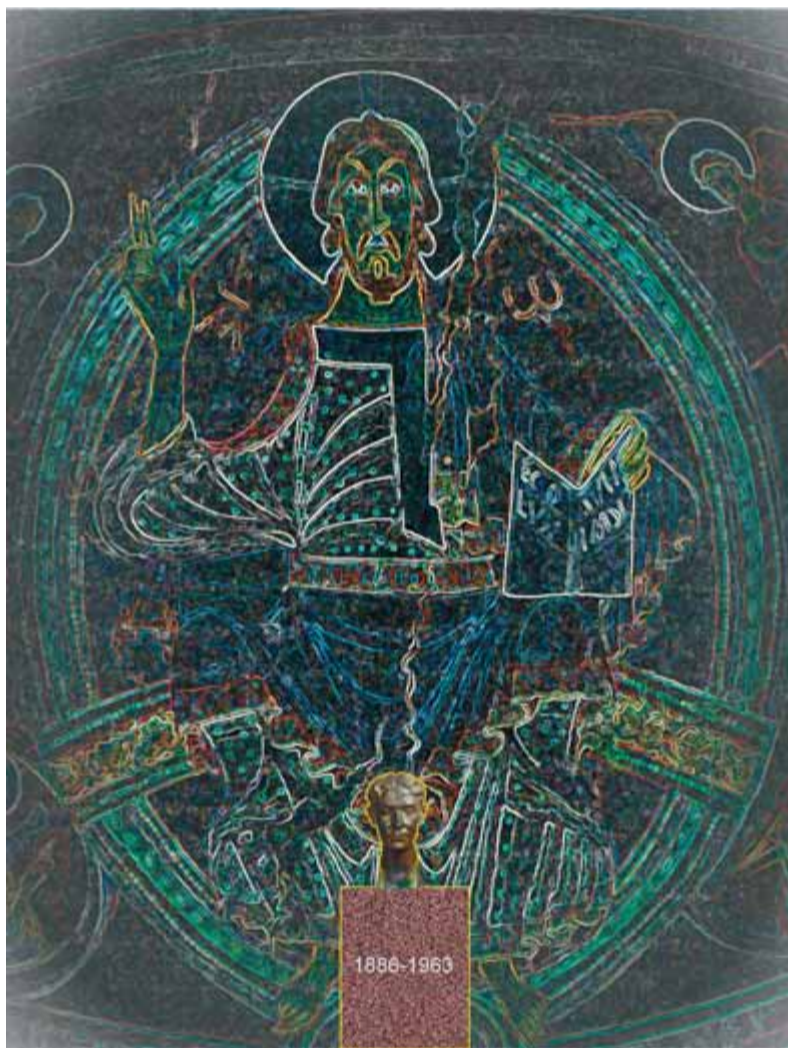
Per això alguns unionistes intel·ligents han reclamat públicament que s'accepti la consulta i així poder entrar en campanya amb arguments en positiu. No els han escoltat. Són els pocs que saben que han perdut.

Les primeres dècades del segle XX van ser generoses en excursions, viatges i campanyes de descoberta, del paisatge i del patrimoni. El Pirineu va ser objecte d'un interès renovat, no només pel simbolisme de la serralada sinó també pel valor cultural, autèntica descoberta en aquell temps, de l'art i del llenguatge que s'hi conservava de forma precària. Lluís Domènech i Muntaner o Antoni M. Alcover són una bona mostra, que ens ha deixat testimoni escrit, d'aquest interès renovat pel romànic i pel català.

PERÒ AQUESTS VIATGES coincidiren, també, amb un desvetllament general, amb una voluntat de coneixement, amb una idea nova de país i de cultura, amb noves formes artístiques, tot expressió d'una societat en canvi i d'un propòsit compartit de treure Catalunya de l'ensopiment i de l'anquilosament. Hi ajudaren moltes coses, algunes de les quals coincidiren simbòlicament, l'any 1906; però sobretot hi ajudà el disseny d'una generació que va començar a construir els fonaments d'una arquitectura sòlida que havia de dissenyar l'entramat institucional d'un país modern. El noucentisme té reservat un paper rellevant en aquesta etapa, i la seva voluntat d'idealització clàssica, d'excel·lència culta i de racionalitat ordenadora va ajudar a crear el marc per al desplegament de moltes potencialitats.

DE LA MATEIXA MANERA que es van prodigar els viatges i les excursions Catalunya endins, també van començar a realitzar-se sortides Catalunya enfora. Europa i les ciutats d'Europa, els seus museus, jardins i patrimoni, les noves tendències artístiques i arquitectòniques eren objecte d'atenció i descoberta per part de joves inquiets.

JOAQUIM FOLCH I TORRES, l'home del patrimoni, de l'art i dels museus a Catalunya, l'home de la salvaguarda del patrimoni, l'home del romànic a Barcelona i de l'exposició del patrimoni artístic a París, el 1937, uneix aquesta doble faceta d'interès per la cultura Catalunya endins i Catalunya enfora.

XAVIER PORRATA

de l'Art i del Disseny Contemporanis).

MERCÈ VIDAL, amb els antecedents de què disposa i el coneixement de l'explícita voluntat de Joaquim Folch i Torres de convertir els seus articles de la pàgina artística de *La Veu de Catalunya* —que havia ideat conjuntament amb Raimon Casellas— en un llibre de viatge, els ha agrupat en aquest sentit. Publica articles del 1913 i el 1914, però els encapçala amb un *Pòrtic* del 1916, que obria un quadernet de la revista *Themis* de Vilanova i la Geltrú i que es va interrompre abans de completar-ne l'edició. S'hi recullen les impressions d'un viatge que Folch i Torres va fer per Europa les darreries del 1913 i els primers mesos del 1914. Durant prop de mig any, va visitar França, Anglaterra, Bèlgica, Holanda, Alemanya, Àustria, Hongria, Suïssa i Itàlia. El viatge fou possible gràcies a un ajut de la Junta

per a Ampliació d'Estudis i Investigacions Científiques.

S'acaba de publicar el seu 'Llibre de viatge (1913-1914)' (Barcelona, 2013), amb edició i assaig introductor de Mercè Vidal i Jansa

ARA S'ACABA DE PUBLICAR el seu *Llibre de viatge (1913-1914)* (Barcelona, 2013), amb edició i assaig introductor a cura de Mercè Vidal i Jansa. Encapçalen el llibre notes liminars de Xavier Trias, Mireia Freixa i Carles Duarte i cal subratllar que aquesta edició s'emmarca en els treballs de recerca i en el projecte de publicacions del GRACMON (Grup de Recerca en Història

L'ART, LES CIUTATS, ELS JARDINS, l'arquitectura, l'urbanisme, les exposicions, els museus, el país hi desfilen amb una curiositat profunda per esbrinar l'esperit que animava les vides i la cultura de les ciutats que visitava. En un constant viatge d'anada i tornada ideal entre el país visitat i Catalunya, establint els ponts i les simetries per posar el seu coneixement a l'abast i a disposició d'un nou projecte de país. L'elogi d'un xiprer, el record d'una masia o dels bells jardins d'Itàlia conviuen amb Torres Garcia, Leonardo i Miquel Àngel, a tall d'exemple.

ÉS UNA EDICIÓ SENSIBLE i acurada que ens aporta coneixement ordenat sobre els personatges més destacats de la renovació cultural d'aquells anys. Sabem què els movia i què els interessava i constatem, ara, el compromís que mantingueren amb el patrimoni que van ajudar a descobrir i a llegir d'una altra manera.